

[Aksel Larsen.]

Det var ikke noget, jeg havde hørt, det var ikke noget, jeg formodede, det var ikke noget Kællingsladder. Statsministeren forsøgte fornuftigvis ikke nogen Imødegaaelse, ud over at han sagde, at Afstemningen er jo hemmelig. Det bestrider jeg ikke, men hvis der er ganske bestemte Kategorier af Befolkningen, der ikke alene højtideligt erklærer, at de agter at stemme Venstre, men gaar ud i en ligefrem fanatisk Agitation før Valget for at faa alle deres Meningsfæller til at stemme Venstre, har man vel en Grund til at formode, at de ogsaa har gjort det, og at det er Udtryk for, at de mener, deres Interesser bliver bedst varetaget af Venstre.

Den højtærede Statsminister fremstiller det mod bedre Vidende, for han kan vel baade høre og læse, som om jeg sagde, at jeg besidder Breve, der beviser det. Nej, jeg har sagt, at der i Dagspressen er offentliggjort Snese og atter Snese af Breve i Facsimile fra internerede, som skrev til deres Paarørende: Stem endelig paa Venstre, for saa kan vi komme fri! Jeg har her læst op et Citat fra „Politiken“, hvori en af Lederne for Faarhuslejren siger, at da det blev bekendt, at Venstre dannede Regering, bredte der sig straks en mere optimistisk Stemning i Lejren, for nu regnede man med at komme fri.

Jeg har ikke sagt, at jeg i min Inderlomme har Breve, som jeg absolut ikke vil offentliggøre, og jeg har heller ikke som Statsministeren henvist til nogle ubestemte Breve, som jeg vil holde hemmelige, og som siger, at Kommunerne har faaet Stemmer fra dem, der sidder interneret, men jeg kan ikke bevise, at det er saadan o. s. v. Man maa undskylde mig, men man har Ret til over for en saadan Argumentation, navnlig fra en Statsministers Side, at sige, at det minder om det gamle Ord: Gud bevare min Mund, sagde hun, Kællingen, hun havde fortalt alt, hvad hun vidste!

Statsministeren forsøgte, for at klare sig uden om dette for ham ubehagelige Problem, at give sig til at koge Suppe paa den socialdemokratiske Valgagitation, og det skal være ham vel undt — det er ganske vist tarvelig Kost. Han siger — det er Sp. 634 i Fortrykket —, at indtil Kommunerne selv blev forfulgt, var de saare vel-

villige over for det tyske Regimente her i Landet. Ja, det lyder jo fordømt sandsynligt. Det er nok derfor, Tyskerne forfulgte os: for at takke os for vor Velvilje over for dem! Den højtærede Statsminister siger, at først da vi selv kom ud for Efterstræbelser og Forfølgelser, begyndte vor Modstand. Hvad i al Verden kender Statsministeren til det? Hvad aner han om, hvad vi gjorde i 1940 og i 1941? Tror han virkelig, at vort illegale Arbejde først begyndte den 22. Juni 1941? Han fremstiller det her, som om det mest nationale Parti i Danmark, det, der har gjort mest for at bekæmpe Tyskerne, er Venstre. Ja, jeg har naturligvis ikke noget imod, at man fortsætter med den Historieforfalskning, at det var de gamle Partier i Almindelighed og nu altsaa Venstre i Særdeleshed, der var førende i den aggressive Kamp mod Tyskerne. Herom maa man gerne fortælle, jeg vil ikke spille Tiden med at imødegaa det med Argumenter og Dokumentation, men hvert eneste Menneske her i Landet ved jo, hvordan det forholder sig, og hvor uholdbar Statsministerens Paastand er.

Jeg har bedt den højtærede Statsminister om at fremkomme med en mere tydeliggørende Udtalelse om Regeringens Udenrigspolitik. Jeg har kun faaet en ganske kortfattet Erklæring om, at jeg maa have misforstaaet ham, hvad angaar hans Udtalelser i det paagældende Ministermøde i Regeringen i Eftersommeren. Godt, jeg har ikke noget imod, at jeg saa har misforstaaet den højtærede Statsminister i, hvad han udtalte, da han var Udenrigsminister. Det skal tværtimod glæde mig, om jeg har misforstaaet ham, men jeg vil paa den anden Side sige, at Spørgsmaalet om Danmarks Udenrigspolitik er et saa vigtigt Spørgsmaal, saa hverken Folketinget eller det danske Folk kan lade sig afspise med nogle korte, lakoniske Erklæringer fra Statsministeren her i Folketinget. Jeg maa altsaa henstille til Statsministeren, at vi faar en udførlig Redegørelse for Regeringens Syn paa Danmarks Udenrigspolitik. Det er muligt, man har tænkt sig at forbeholde denne Redegørelse for den højtærede Udenrigsminister, og det skulde jeg i Almindelighed ikke have noget imod, hvis jeg ikke havde hørt visse Rygter om, at han egentlig hører til et helt andet Parti end det,